

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Izdajatelji:

Janko Kersnik, Fr. Levec, Jos. Stritar, dr. Ivan Tavčar.

LETO III.

V LJUBLJANI, 1. NOVEMBRA 1883.

ŠTEV. 11.

Jesenske pesni.

Glej, rúmen že bukov je gaj,
Rujáva njegova obleka;
Tam sredi rujavih dreves
Zelêna dviguje se smreka!

1.

Temnéji še gaj bo ko zdaj,
Odpála bo vsa mu obleka:
Na sredi pa gólih dreves
Zelêna ostala bo smreka!

Naj tudi tu v srci je že
Sanj mladih mi hosta rumêna:
Ljubezen do tebe, moj dom,
Ostala bo večno zelêna!

2.

Po dolih ležijo meglé,
Iz mêgel kipijo goré,
Od zlatega solnca oblite
V jutránji se zôri žaré.

Saj niso to síve meglé,
To jad je, ki krije srcé;
A sred izmed žalosti mêgel
Dvigujejo pesni glavé!

3.

Glej, lástovke hitre že zbirajo se
V zvoníka tam belega linah,
Na jug hrepeneče ozirajo se,
Tjá skôro se vspnó po višinah.

Leté že! Pa z Bogom in srečno vam pot,
Kjer milši, toplejši so kraji;
Če srce nemirno vas vleče od tod,
Če naši prehladni so gaji,

Pri ôknu sloním in za vami strmím:
Da mogel bi z vami leteti! . . .
Takó pa na mestu priklenen stojím,
A laglje ní — tiho trpeti!

Kje ste pevci gozdni,
Pevci lahkokrili?
Kje so vaše pesni,
Káj ste umolknili!

4.

Mar le znate peti,
Kadar vigred cvête?
Mar le znate peti,
Ko se gnezdo plete? —

„Ni nam mari vigred,
Ni nam mari cvetje:
Kjer ljubáv ugasne,
Tam utihne petje!“

Gorázd.

Na produ.

Balada.

Nad vódo viháři hrumèč se bijó
In strašno valovje na zêmljo ženó —
Oj, kočica borna, le krêpko jim stoj
In valov pretečih nikar se ne boj!

Skoz ôkno svetilka slabó ti gorí,
Pri mizi deklè pa brodársko sloní —
Le váruj jo, váruj pogube strašné,
Ko tréskajo v têbe besneče vodé! ...

In v grômu in blisku razsaja vihář —
Oj, dekle, ne hôdi iz kočé nikár,
Če tudi zaklical nekdo je močnó,
Da si skoz grmenje ga čula glasnó!

Ne hôdi, ne hôdi, življenje varúj,
Zatisni uhó si, kričánja ne čuj,
Tam zunaj, tam zunaj razsaja vihář,
Oj, dekle, ne hôdi iz kočé nikár!

Ne čuje! ... Ponósno okó jej žari.
Oj, straha nikacega v prsih teh ni!
Pred durmi poslušaj, — grmenje vetróv
Vihárno se čuje in jeza valóv!

In zopet in zopet zakliče nekdo
Obupno in strašno in plašno takó —
Gotovo popotnik je ónkraj vodé,
Pustiti ga támkaj ne more, ne smé!

In brzo odveže zdaj čolnič krepák,
Krepák pač, a vender v nevihti šibák —
Oj, dekle, ne hôdi, ne hôdi nikár,
Ko v gromu in blisku razsaja vihář!

Pač vóde besnéče se vánjo pené
In večno pogubo v obraz jej drvé,
A trdno in srčno med njimi veslá —
Kaj mar jej bučanje zelênih vodâ!

Oj, vrni se, vrni s čolničem domóv,
Ta noč je pošastnih sovražnih duhóv;
Zgrabili te bodo, plesali s tebój,
Potem pa te vzeli v globine s sebój! ...

Od gróze zastane jej vzbunjena krí
In krči srcé se, in milo ječi
In plašno upira na vódo se vid —
Tam lice se kaže, bledó kakor zid.

„Kaj pravim, deklè ti — minilo nocój
Je leto, ko vtonil ljubimec sem tvój,
Le pojdi, le pojdi ti z máno sedaj
In kakor poprej se lepó mi smehljáj!“

„Poklical sem bil te — dobil te v oblást,
Potegnil te bodem v neznáno propást,
In žena mi bodeš skrbna in krasná
In zvesto ljubila se bova obá!“ ...

In nagne se čolnič — deklè zaječi
In več na površji zelênem je ni.
In strašno zatuli povsôdi vihář,
Vodâ razbrzdanih mogočni vladár!

—b—

